

LBRIS

We know
books

Marea carte a copiilor mofuroși

Povești pentru evitarea istericalelor

Izmindi Katalin și Przybytek Ágnes

Aquila

Cuprins

Nu vreau să iau cina!	4
Nu vreau să-mi iau căciula!	5
Nu vreau să plec de acasă!	6
Nu vreau să mă trezesc!	7
Nu vreau să fac ordine!	8
Nu vreau să mă opresc din joacă!	9
Nu vreau să mă spăl pe dinți!	10
Nu vreau să plec de la locul de joacă!	11
Nu vreau să mă îmbrac singură!	12
Nu vreau să merg pe jos!	13
Nu vreau să dorm!	14
Nu vreau să iau pietricelele!	15
Nu vreau să ies din apă!	16
Nu vreau să mă tund!	17
Nu vreau să mănânc cu furculița!	18
Nu vreau să o țin pe mama de mână!	19
Nu vreau să mă încălț singură!	20
Nu vreau să salut!	21
Nu vreau să mă pieptăn!	22
Nu vreau să merg la grădiniță!	23
Nu vreau să stau pe scaunul acela!	24
Nu vreau să-mi tai unghiile!	25
Nu vreau să dorm la prânz!	26
Nu vreau să mă uit la povestea aceasta!	27
Nu vreau să ies din apă!	28
Nu vreau să mă spăl pe cap!	29
Nu vreau să-mi împletești părul!	30
Nu vreau să plec!	31
Nu vreau să mănânc mâncarea!	32
Nu vreau să fac baie!	33
Nu vreau să mă duc la umbră!	34
Nu vreau să mă spăl pe mâini!	35
Nu vreau să mă acopăr!	36
Nu vreau să merg acasă de la grădiniță!	37
Nu vreau să răsfoiesc această carte de povești!	38
Nu vreau să pun foarfeca jos!	39
Nu vreau să urc în autobuz!	40
Nu vreau să plec acasă de la bunica!	41
Nu vreau să mă asigur!	42
Nu vreau să-l țin pe Dominic de mână!	43
Nu vreau această poveste de seară!	44
Nu vreau să merg la stomatolog!	45
Nu vreau să-mi usuc părul!	46
Nu vreau să mă șterg!	47

Nu vreau să strâng frunze!	48
Nu vreau să merg la magazin!	49
Nu vreau să fac păpuși din castane!	50
Nu vreau să duc cartea înapoi la bibliotecă!	51
Nu vreau să ocolesc băltoaca!	52
Nu vreau să merg la toaletă!	53
Nu vreau să-mi curăț cizmele!	54
Nu vreau să mă dau singură cu sania!	55
Nu vreau să joc cărți!	56
Nu vreau să colorez imaginea!	57
Nu vreau să fiu bolnavă!	58
Nu vreau să sting televizorul!	59
Nu vreau să îmbrac rochița de ocazie!	60
Nu vreau să mergi la serviciu!	61
Nu vreau să-mi iau medicamentele!	62
Nu vreau să împrumut mașinuța!	63
Nu vreau să fac liniște!	64
Nu vreau să-mi pun centura de siguranță!	65
Nu vreau să merg în drumeție!	66
Nu vreau să merg la ziua de naștere!	67
Nu vreau să-i dau pupic bunicii!	68
Nu vreau să mă șterg la guriță!	69
Nu vreau să-mi speli tricoul preferat!	70
Nu vreau să merg cu liftul!	71
Nu vreau să fac turtă dulce!	72
Nu vreau să pun jucăria la loc!	73
Nu vreau să urmăresc spectacolul!	74
Nu vreau să mănânc supă!	75
Nu vreau să strănut în batistă!	76
Nu vreau să merg cu motocicletă până acasă!	77
Nu vreau ca tata să meargă la antrenament!	78
Nu vreau să ocolesc mușuroaiele de cârțiță!	79
Nu vreau să culeg mere!	80
Nu vreau să-mi ascut creioanele!	81
Nu vreau să ud florile!	82
Nu vreau să merg cu bicicleta fără roțile ajutătoare!	83
Nu vreau să suflu crenvurștii!	84
Nu vreau să stau la masă!	85
Nu vreau să fie Revelion!	86
Nu vreau să-mi aranjez fularul!	87
Nu vreau un pat nou!	88
Nu vreau să beau din pahar!	89
Nu vreau să-mi iau papucii!	90
Nu vreau să cânt la fluier!	91
Nu vreau să închid apa în timp ce mă spăl pe dinți!	92
Nu vreau să stau pe scaun!	93

LIBRIS | We know Nu vreau să iau cina!

Ana-Maria o trase pe mama de mânecă:

— Mami, mi-e foame!

Mama tocmai terminase de pregătit cina, așa că se așezară la masă.

Văzând sandvișul pregătit de mama, fetița începu să se smiorcăie:

— Nuuu vreeaaau să mănânc ardei! Nu-mi plac ardeii! Ia-i jos!

Mama luă feliile de ardei, dar Ana-Maria continuă cu smiorcăiala.

— Nuuu vreeaaau să mănânc castraveți! Nici castraveții nu-mi plac!

Hai să îi luăm jos și pe ei!

Clătînând din cap, mama luă și rondelele de castraveți de pe pâine. Însă Ana-Maria nici de data aceasta nu se opri din văicăreală:

— Nuuu vreeaaau să mănânc salam și nici cașcaval!

— Dar dacă luăm de pe pâine salamul și cașcavalul va rămâne doar pâinica goală, spuse mama.

— Dar nu-mi plac, să le luăm jos! insistă fetița.

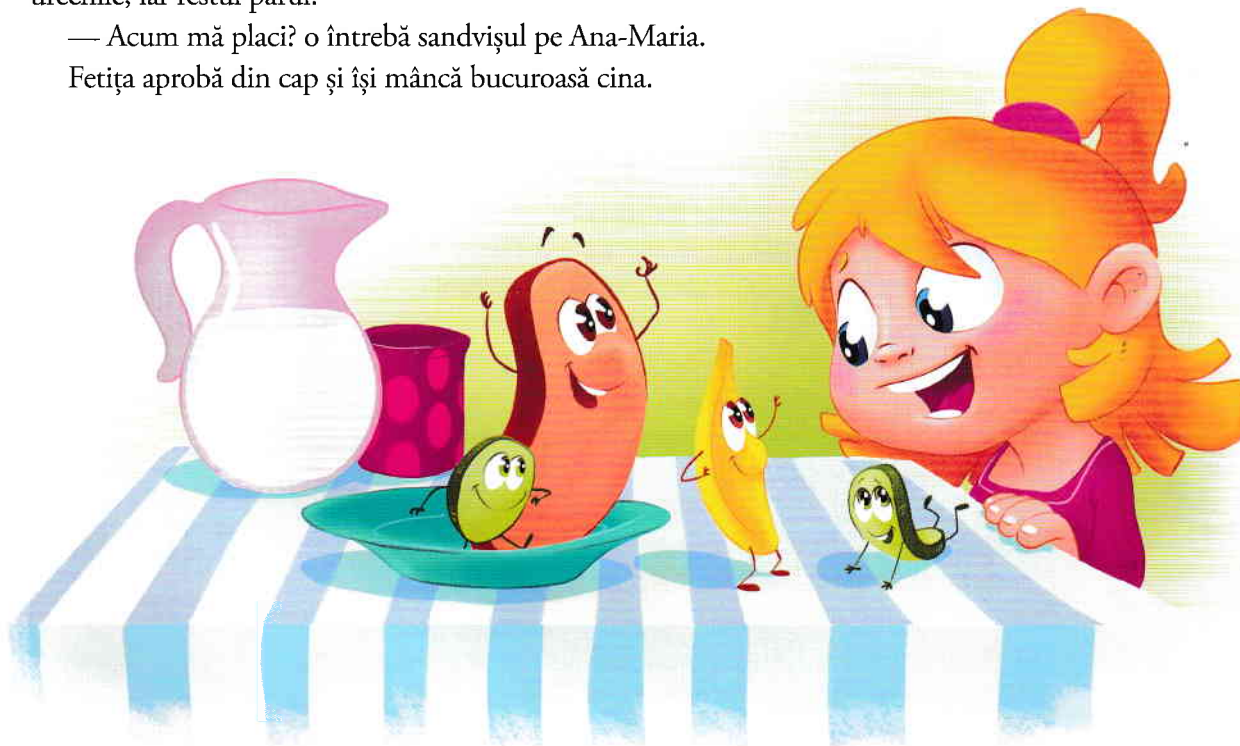
Mama luă de pe pâine feliile de salam și bucățelele de cașcaval. În farfuria fetiței mai rămăsese o feliuță singuratică de pâine goală.

— Nuuu vreeaaau să iau cina! Nu îmi mai este foame! continuă Ana-Maria cu bosumflarea.

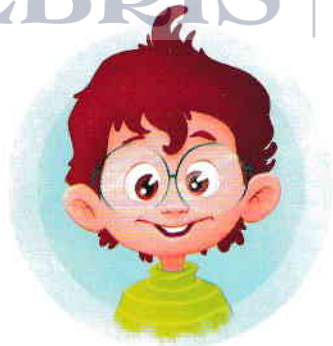
Însă în momentul acela se întâmplă un lucru ciudat: feliuțele de salam, bucățelele de cașcaval, rondelele de castraveți și feliuțele de ardei începură să se legene, să țopăie și să se învârtă, dansând înapoi pe feliuța de pâine. Surprinsă, Ana-Maria uită de bosumflare și urmărirea cu gura căscată ce se întâmplă. Pe farfuria ei apărură un sandviș ce zâmbea călduros. Felia cea mare și rotundă de salam deveni fața sandvișului, rondelele de castravete deveniră gura zâmbitoare, iar bucățelele de cașcaval formară ochii. O bucățică de ardei forma nasul, alte două urechile, iar restul părul.

— Acum mă placi? o întrebă sandvișul pe Ana-Maria.

Fetița aprobă din cap și își mănăcă bucuroasă cina.

Nu vreau să-mi iau căciula!

Era toamnă. Andrei și mama se pregăteau să iasă la plimbare.

— Ți-am pregătit căciulița de toamnă, spuse mama în timp ce se încălța. Știi, cea pe care am cumpărat-o ieri împreună.

— Nu, eu vreau să-mi iau șapca de baseball de vară! se împotrivi Andrei.

Clătinând din cap, mama se lăsă în genunchi în fața lui și începu să-i explice că vremea nu mai e atât de frumoasă ca vara și că doar cu șapca de baseball îi va fi frig la cap și la urechiușe. De acum trebuie să poarte căciula de toamnă.

— Nu vreau să iau căciula de toamnă! începu Andrei să dea din picioare. Vreau șapca mea de vară și gata! Mama încercă să-și convingă băiețelul, dar Andrei era de neînduplecat. Afișând o față bosumflată, lovi tare dușumeaua cu piciorul, își încrucișă brațele peste piept și repetă tot mai tare:

— Nu vreau să iau căciula de toamnă! Nuuu vreaaau!

Într-un final mama cedă, puse în buzunarul hainei căciula de toamnă și porniră la plimbare. Imediat ce ieșiră pe stradă, soarele se ascunse după un nor negru și urât. Andrei se uită în sus și aproape că se împiedică văzând norul care rânjea spre el, prevestind lucruri rele. În timp ce se plimbau, vântul luă șapca de vară a lui Andrei. El fugi repede după ea și o puse înapoi pe cap, dar vântul o luă din nou și din nou. Când fugi a patra oară după șapcă auzi deasupra capului o voce groasă:

— Nu vrei nici acum căciula de toamnă? Nu ți-e rece la căpșor? Nu ți-au înghețat încă urechile?

Andrei se uită în sus și văzu deasupra capului norul urât și cenușiu cum suflă încă o dată cu putere. Apoi se făcu din ce în ce mai mare și acoperi în întregime soarele, până nu se mai văzu nici măcar o rază. Lui Andrei începu să i se facă frig și urechile i se înroșiră într-o clipă.

— Nici acum nu vrei căciula de toamnă? Pot sufla și mai tare! se pregăti norul cel urât și cenușiu pentru o nouă repriză de vânt.

— Mami, mi-e frică de norul acela urât! Vrea să sufle spre mine aer tot mai rece! Unde mi-e căciula de toamnă? Aș vrea s-o iau acum!

Mama scoase căciula de toamnă din buzunarul hainei și i-o întinse lui Andrei.

— Acum e mult mai bine, nu îmi mai este frig nici la cap și nici la urechi! se cuibări Andrei lângă mămica lui.

— Așa îmi place și mie! suflă vântul în urechea lui Andrei, de data aceasta mult mai blând decât înainte. Nici cu căciula lui nu mai avu treabă.

Andrei se uită în sus către nor, care acum nu mai era urât și cenușiu, ci alb și pufos, permițând trecerea razelor de soare. Andrei începu să zâmbescă, iar soarele și norișorul îi zâmbiră înapoi.

Bia și mama plecau zilnic de acasă. În timpul săptămânii, în fiecare dimineață, mergeau la grădiniță, iar după-masa la plimbare și la cumpărături. La sfârșitul săptămânii mergeau în vizită la bunici, la frații mamei sau ai tatei și uneori la prietenele mamei. Una dintre prietenele mamei avea și ea o fetiță, pe care o chema Eliza, și de multe ori mergeau la ele în vizită.

Era sâmbătă după-amiaza și telefonul mamei începu să sune. Prietena ei, Elena, suna să întrebe dacă Bia ar vrea să meargă la ele să se joace, iar mama acceptă imediat, convinsă fiind că Bia se va bucura să se joace cu Eliza. Dar de această dată Bia nu se bucură deloc.

— Nu vreau să plec de acasă! Nuuu vreaaaa! începu Bia să tropăie și își încrucișă brațele la piept după care imediat apărură și privirea bosumflată. Vreau să rămân acasă! Vreau să mă joc cu jucăriile mele!

Mamei nu-i plăcu deloc această atitudine. Cu doar câteva săptămâni înainte Bia nu fusese așa de încăpățânată. Se așeză pe covor lângă ea și începu să-i vorbească:

— Am crezut că te vei bucura dacă mergem la Eliza. Data trecută v-ai jucat așa de frumos! Îți amintești? Dar Bia nu voia să-și amintească, doar repeta întruna:

— Nu vreau să plec de acasă!

Oftând, mama acceptă hotărârea fetei și ieși să-și sune prietena și să-i spună că, din păcate, nu vor putea merge în vizită. Dar atunci se întâmplă ceva straniu: păpușa preferată a Biei începu să plângă:

— Eu aș fi vrut așa de mult să merg la Eliza! Are acea păpușă minunată cu care ne-am jucat data trecută. Și acum, din cauza ta, nu pot să mă întâlnesc cu ea.

Bia rămase tare surprinsă că păpușa ei vorbise, dar se miră și mai tare când văzu că, urmând exemplul păpușii, celelalte jucării îi întoarseră spatele și refuzară să se joace cu ea. Nu înțelegea ce se întâmplă – în zadar întindea mâna după orice jucărie, căci toate se îndepărtau de ea. În cele din urmă ursulețul de pluș îi spuse cărui fapt i se datorează acest comportament straniu.

— Ar trebui să accepți ca mămică ta să te ducă să te joci cu Eliza. Cu siguranță te-ai simți bine, la fel și păpușa ta. Le-ai supărat foarte tare pe amândouă și eu cred că și pe Eliza. Sunt sigur că i-ar fi plăcut să se joace cu tine. Jucăriile tale de acasă pot să mai aștepte. Cu noi te poți juca și altădată, dar Eliza te așteaptă acum. Nu te-ai răzgândit?

Bia se gândi puțin la cele spuse de ursulețul ei după care se ridică și fugi după mama ei.

— Mami, vreau să merg!

Mama nu reușea să-și dea seama de ce se răzgândise Bia atât de brusc, dar se bucură tare mult. Nici nu își imagina că ar fi ceva neobișnuit la mijloc – până nu intrară din nou în camera fetei să ia păpușica, iar ursulețul de pluș îi făcu Biei cu ochiul.

Nu vreau să mă trezesc!

— Brr-brr! se auzi din camera lui Felix. Brr-brr!

Dar Felix nu auzi nimic, așa că mama intră în camera lui să oprească ceasul deșteptător. Apoi îi mângâie obrăjorii și năsul, încercând să-l trezească încetșor, dar Felix nici măcar nu se clinti. Mama îl mângâie în continuare și, după un timp, Felix deschise ochii.

— Trezirea, somnorosule! își sărută mama băiețelul. Te așteaptă grădinița!

Crezând că Felix se trezise deja, mama ieși din cameră și se duse să pregătească micul dejun. Dar băiatul nu se trezise. Imediat ce mama ieși din cameră, închise din nou ochii, se întoarse pe cealaltă parte și dormi mai departe.

— Trezirea, Felix! apăru din nou lângă el mama.

— Nuuu vreaau să mă trezesc! Nuuu vreaau! Felix aproape că striga – ce-i drept cu ochii închiși. Eu vreau să mai dorm!

Înainte ca mama să apuce să spună ceva, toată camera o luă razna: ceasul deșteptător începu să sune din nou zgomotos, iar perna, păturica și cearșaful începură să-l zgâlțâie pe Felix atât de tare, încât acesta aproape căzu din pat.

— Bine, bine! strigă Felix. Mă trezesc, numai nu mă aruncați din pat!

Atunci păturica, perna și cearșaful se liniștiră și amuți chiar și ceasul deșteptător. Mama și Felix se priviră mirați, surprinși de ceea ce se întâmplase. Răspunsul veni de la ceasul deșteptător.

— Felix, toate își au timpul și locul lor. Acum e timpul să te trezești și eu ți-am semnalat acest lucru. Dacă tu nu respecti asta, nu le faci bine pernei, păturicii și cearșafului. Deoarece și ele au nevoie de intervalul dintre dimineață și seară pentru ca pe tine seara să te aștepte din nou un pat proaspăt, moale și confortabil.

Felix pricepu și dădu din cap aprobator când auzi cuvintele ceasului deșteptător. Apoi își luă rămas-bun de la camera sa și se duse împreună cu mama să savureze micul dejun.

Mama abia reuși să deschidă ușa camerei Ninei. Intrând, aproape se împiedică de scaunel, iar apoi călcă pe un cub de construit. Se opri în palma de loc rămasă liberă din toată camera și se uită după Nina.

— Sunt aici, scoase Nina capul din culcușul construit din pături. Vezi, mami, ce culcuș super am? Intri și tu?

Mama se înghesui în culcuș lângă ea și examinează spațiul în care fetița își adusesese aproape toate jucăriile. Se jucară o vreme împreună acolo – jucară cărți, jocuri de memorie, puzzle, ba chiar și gătiră, folosind setul de gătit primit în dar de la bunica. După un timp, mama o îndemnă să strângă jucăriile pentru că se apropia seara.

— Nuuu vreaaau! vocea Ninei umplu tot culcușul. Nu vreau să fac ordine. Eu vreau să mă mai joc!

Dar mama nu cedă – trebuia să facă ordine. Degeaba o ajută mama, fetiței tot nu-i veni cheful să pună la loc jucăriile pe care le împrăștiase prin toată camera. Mama strânse chiar și păturile culcușului, pe care le puse la locul lor. Nina ar fi trebuit să aranjeze jucăriile, însă ea le împinse, le trânti și le aruncă pe toate în fața dulapului. Între timp bombănea cu voce tare:

— Ordine, ordine și iar ordine! Nuuu vreaaau să fac ordine!

Dar jucăriile parcă nu se mai terminau. Nina se opri și observă că toate jucăriile pe care le împinsese, le trântise și le aruncase până acum zăceau din nou în mijlocul camerei. Nu înțelegea cum de e posibil așa ceva și aruncă încă o dată o carte de povești în fața dulapului. Dar în următoarea clipă cartea de povești era din nou la picioarele ei. Mai aruncă în fața dulapului și o carte de joc, dar și aceasta veni înapoi la ea – la fel și păpușa, jocul de puzzle și cratița de jucărie. Nina rămase cu gura căscată, uitându-se la jucării, când, dintr-odată, cartea de joc îi spuse cu glas tare:

— Locul nostru nu e în fața dulapului! Așază-ne frumos la locurile noastre! Știi, fiecare are locul său, iar dacă ne pui acolo vei ști întotdeauna unde ne poți găsi. Eu, de exemplu, obișnuiesc să mă odihnesc în cutia de pe etajeră, printre celelalte cărți de joc.

— Mie-mi place să stau împreună cu celelalte jucării din setul pentru gătit, în coșul cel mare, spuse ceașca de ceai. Chiar ai putea să ne acorzi puțină atenție! Dacă vrei să te mai joți cu noi și altădată, așază-ne la locurile noastre când ai terminat cu joaca.

Nina rămase atât de surprinsă, încât pentru început nici nu îndrăzni să se miște, dar după câteva clipe începu să așeze toate jucăriile la locurile lor.

Din toată scena aceasta, mama, care rămăsese în prag, nu văzu decât că Nina ia fiecare jucărie în parte și o pune la locul ei – pe etajeră, în cutie sau în coș – vorbind între timp în șoaptă cu fiecare dintre ele.

Nu vreau să mă opresc din joacă!

Ștefan și Șerban tocmai își scosese în mijlocul camerei micile figurine de plastic ale jocului de construit pentru a se juca cu ele, când mama le strigă că e pregătită apa pentru baie și pot merge să se îmbăieze.

— Nuuu vreaau să merg să fac baie! Eu vreau să mă mai joc! spuse categoric Ștefan. Du-te tu, Șerban!

— Dar nici eu nu vreau încă să fac baie! Și ieri tot eu am fost primul! se bo-sumflă Șerban. Am convenit că într-o zi eu, iar în cealaltă zi tu mergi primul la baie!

Cei doi băieți începură să se certe. Chiar atunci mama deschise din nou ușa și îi privi supărată.

— De ce nu veniți să faceți baie? De câte ori să vă mai strig? Dezbrăcați-vă și haideți! Unul după altul!

— Dar Șerban nu vrea să meargă! Astăzi e rândul lui să meargă primul, spuse Ștefan.

— Nu-i adevărat! replică Șerban. Doar că tu vrei să te joci mai mult!

Mama se ținea deja de cap din cauza acestor certuri zilnice – în fiecare zi se confruntau cu aceeași problemă. Mama se pregătea să pună la loc jucăriile copiilor și astfel să-i forțeze să plece la baie, când figurinele de plastic o porniră spre ușă.

— Dar voi unde mergeți? întrebare în același timp Șerban și Ștefan.

— Ne mutăm! răspunseră micile figurine de plastic. Credem că așa e mai bine pentru noi. E foarte obositor să vă ascultăm cum vă certați mereu din cauza noastră. Oricum trebuie să vă spălați. De ce tot amânați? Cu certurile voastre permanente irosiți timpul degeaba, așa că vă rămâne mai puțin timp să vă jucați cu noi, după care sunteți și mânioși unul pe celălalt și ne întărâtați și pe noi unii împotriva celorlalți, ba chiar ne forțați să jucăm jocuri violente.

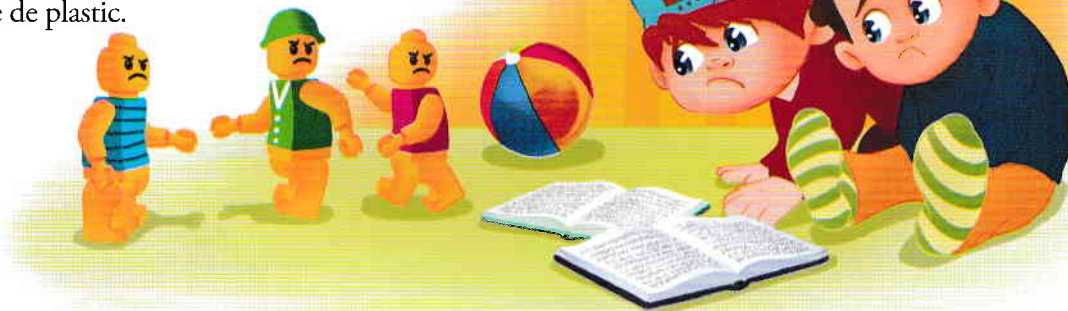
Pe moment, Ștefan și Șerban nici nu știură ce să zică, stăteau și priveau doar triști cum figurinele de plastic ieșeau pe rând pe ușă. Ștefan reacționează primul și le spuse jucăriilor:

— Ne cerem scuze! Haideți înapoi, vă rugăm! le rugă el frumos. Vă promitem că de acum înainte nu ne vom mai certa și ne vom juca cu voi doar jocuri frumoase. Nu-i așa, Șerban? Atunci rămâneți?

Șerban dădu și el din cap.

— Vă rugăm, rămâneți cu noi! le rugă și Șerban pe micile figurine.

Auzind promisiunea și scuzele copiilor, figurinele de plastic schimbă între ele priviri după care merseră frumos înapoi la locurile lor, semnalând astfel că rămân. Ștefan și Șerban începură să chiuie, iar atunci când mama îi chemă din nou porniră spre baie, fără să scoată o vorbă, ca să se poată întoarce cât mai repede să se joace cu figurinele lor preferate de plastic.

LEBDIS | We know Nu vreau să mă spăl pe dinți!

Olivia stătea deja de o bună bucată de vreme în baie. Mama îi pregătise paharul cu apă, îi pusese chiar și pastă pe periuța ei de dinți, dar Oliviei nu prea îi surâdea ideea de a se spăla pe dinți.

— Nuuu vreaaaau să mă spăl pe dinți! se maimuțări ea în fața oglinzii.

Mama încercă să-și convingă fetița, explicându-i cu mult calm și blândețe de ce este important spălatură dinților, că toată lumea se spală pe dinți, chiar și mama și tata. Dar Olivia tot nu voia să se spele pe dinți. Atunci mama o lăsă singură în baie, sperând să îi vină chef. Însă Olivia nu făcea nimic altceva decât să se maimuțărească în fața oglinzii, până când periuța de dinți se prinse în dans cu tubul de pastă de dinți și cu paharul de clătit gura, care se le-găna și se învârtea în jurul lor. Olivia încercă să apuce periuța de dinți, dar aceasta se îndepărta de fiecare dată în pași de dans. Chiar și paharul și pasta de dinți erau mai rapide decât ea.

— Ce faceți? întrebă Olivia.

— Dansăm! Ne place tare mult să dansăm! îi răspunse periuța. Acum dansăm pentru ca tu să poți vedea cât suntem noi de veseli. Ai putea să fii și tu la fel de veselă dacă ți-ai spăla dinții cu noi.

— Dacă nu te speli pe dinți, noi vom fi foarte triști și nu vom mai putea dansa pentru tine, adăugă pasta de dinți. Iar dinții tăi nu vor mai fi frumoși și strălucitori, ci urâți și negri.

— Și, dacă vei avea dinții stricați, nu vei mai putea mușca dintr-un măr roșu și zemos sau dintr-un corn proaspăt și moale, o atenționă și paharul de clătit gura.

Pe Olivia o îngroziră aceste cuvinte. Nu-și dorea deloc dinți negri și stricați, așa că se apucă imediat să se spele pe dinți. Deschise larg gura. Tubul de pastă de dinți dansă până la periuță, mai puse puțină pastă pe ea, după care se întoarse la locul lui, tot în pași de dans. Apoi periuța începu să danseze în gura și pe dinții Oliviei. Perie în pași de dans toți dinții de sus, apoi și pe cei de jos. Apoi Olivia zâmbi larg, astfel încât periuța să poată face câțiva pași de dans și pe dinții din față.

— Acum e rândul meu! zise paharul de clătit gura, venind în pași de dans în fața Oliviei.

După ce Olivia își clăti bine gura, periuța, pasta și paharul dansară fericite înapoi la locurile lor, luându-și rămas-bun de la ea:

— Acum cu siguranță dinții tăi vor rămâne sănătoși! Te așteptăm și mâine!

Nu vreau să plec de la locul de joacă!

Paul și mama lui erau deja de ore bune la locul de joacă. Se jucaseră de minune împreună. Când mama se uită la ceas, observă că se apropia ora cinei și trebuiau să pornească spre casă, așa că se duse la Paul și îi spuse pe un ton blând:

— Paul, puiule, trebuie să pornim spre casă. Strânge-ți repede jucăriile cu care te-ai jucat la groapa de nisip! Dar Paul și-ar fi dorit să mai rămână, așa că se prefăcu că nici nu o aude pe mama. Degeaba repetă mama același lucru iar și iar, Paul nu se urni din loc.

Supărată, mama îl luă pe Paul de mână, îl privi drept în ochi și îi spuse pe un ton hotărât:

— Ți-am spus de mai multe ori să îți strângi lucrurile ca să putem porni! Nu m-ai auzit?

Drept răspuns, Paul începu să strige cât îl ținea gura:

— Nuuu vreaau să plec de la locul de joacă! și se întoarse la jucăriile sale.

Atunci se întâmplă un lucru ciudat. Jucăriile cu care se jucase la groapa de nisip prinseră viață și se mișcară din loc. Imediat ce Paul întinse mâna spre ele să se joace, jucăriile făcură un pas în spate, îndepărtându-se de el, astfel încât băiețelul să nu poată ajunge la ele. Paul le privi mirat și le întrebă de ce nu mai vor să se joace cu el.

— Mămica ta ți-a spus de mai multe ori că trebuie să plecați! îi răspunse găletușa.

— Nu e frumos să nu-ți ascuți părinții și să mai și strigi pe deasupra! zise lopățița.

— Ne-am jucat deja destul și știi bine că și mâine vom fi tot aici, că doar venim zilnic la locul de joacă, adăugă și sita. Oricum am obosit și noi deja și am dori să mergem acasă.

Paul rămase mut de uimire când își auzi jucăriile vorbind, iar mama profită de această clipă de liniște ca să adune împreună jucăriile. Paul se lăsă condus de la locul de joacă și doar pe drumul spre casă o întrebă pe mama dacă auzise și ea jucăriile vorbind. La început mama se uită puțin ciudat la el, după care începu să dea din cap cu multă seriozitate.

LRDIS | We know Nu vreau să mă îmbrac singură!

Mama și Dora stăteau împreună în fața dulapului și alegeau hainele pe care să le îmbrace Dora în acea zi.

— Tricoul roz și pantalonii scurți albaștri vor fi numai buni, zise Dora scoțând din dulap două obiecte vestimentare, iar mama dădu din cap.

Aleseră din sertar și chiloții și șosetele, iar Dora știa că tenișii cei noi o așteptau în hol. Nu mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să se îmbrace. Mama se așeză pe pat să o aștepte până se îmbracă, dar Dora nu se apucă de îmbrăcat, ci se puse pe covor să se joace.

— Dora! Ne îmbrăcăm! o rugă mama. Ia uite, am pregătit deja totul. Trebuie doar să le iei pe tine!

— Dar eu nuuu vreaau să mă îmbrac singură! spuse Dora, lovind dușumeaua cu piciorul.

Mama făcu ochii mari. Nu înțelegea unde dispăruse fetița ei drăgălașă și descurcăreață, cea care cu o zi înainte se îmbrăcase singură atât de repede încât ar fi putut câștiga și o competiție. Cu multă blândețe, mama începu să o roage pe Dora să se îmbrace, apoi o lăudă, spunându-i ce fetiță mare și pricepută a devenit, iar fetițele mari și pricepute se îmbracă singure. Dorei îi plăcu tot ce auzi până în momentul în care mama îi puse din nou hainele în față. Atunci se întoarse iar cu spatele și mai lovi o dată dușumeaua cu piciorul.

— Nuuu vreaau să mă îmbrac singură!

— Atunci noi plecăm să căutăm o fetiță drăgălașă, căreia îi face plăcere să se îmbrace, grați pe neașteptate pantalonul scurt de culoare albastru-deschis.

— Sigur există pe undeva o fetiță care nu se încăpățânează atâta la o banală îmbrăcare, spuse și tricoul de culoare roz și o porni către ușă.

— Mie îmi plac fetițele care nu fac istericale și cărora la place să îmbrace hăinuțe frumoase, o luă din loc și chilotul.

Dora sări repede în picioare și fugi după haine. Strânse în brațe chiloții, șosetele, tricoul, pantalonii scurți și cât ai clipi se îmbracă de una singură.

— Nu plecați, vă rog! Nu vreau să fiți îmbrăcate de o altă fetiță! Eu vreau să fiu frumoasă îmbrăcată cu voi! spuse Dora speriată.

Nu vreau să merg pe jos!

Mama și George se întorceau acasă de la magazin, pășind agale. Mama căra bagajele, iar George țopăia în jurul ei. După un timp, băiețelul se plictisi de mers pe jos și se opri în fața mamei:

— Mami, mă iei în brațe? Nu mai vreau să merg pe jos!

Mamei nu îi surâdea deloc ideea de a-l duce pe George în brațe până acasă pentru că știa că dacă acum îl ridică va fi nevoită să îl care până acasă. Încercă să îi explice acest lucru și lui George, însă lui nu-i conveni deloc și începu din nou

să protesteze, dăr de data aceasta mai zgomotos:

— Nuuu vreaau să merg pe jos! Trebuie să mă duci în brațe!

Mama nu se lăsă convinsă, ci îl rugă frumos pe George să se grăbească puțin și în curând vor ajunge acasă. Dar George nu o ascultă și se aruncă pe burtă, întinzându-se în mijlocul trotuarului și continuând să strige:

— Nuuu vreaau să merg pe jos!

Mama încercă toate metodele pentru a-l face pe băiețelul ei să se ridice de pe jos, dar nimic nu părea să funcționeze. Atunci ramurile, florile, frunzele și pietricelele aflate în jurul lor se aliniară pe trotuar în fața lui George, care stătea întins pe burtă, și i se prezentară pe rând:

— Noi suntem ramurile pe care ai fi putut să le aduni dacă ai fi mers mai departe. Știm cât de mult îți place să-ți faci săbii din bețe, spuseră crengile.

— Noi suntem florile pe care ai fi putut să le culegi și să le miroși dacă ai fi mers frumos mai departe. Știm cât de mult îți plac florile. Pe noi ai fi putut și să ne duci acasă, strânse într-un buchet frumos, continuară florile.

— Noi suntem frunzele pe care ai fi putut să le aduni dacă mergeai mai departe, adăugară și frunzele.

— Iar noi suntem pietricelele pe care ai fi putut să le strângi în buzunar ca să le adaugi la colecția ta de acasă. Știm cât de mult îți place să te joci cu noi, încheiară pietricelele.

George rămase atât de surprins încât se opri din țipat și se ridică imediat de pe jos. Iar mama îl privi fericită cum aleargă și țopăie până acasă, adunând crengi, floricele, frunze și pietricele.

